

Від автора

Мене завжди захоплювала тема вірусів та епідемій. Про що це може свідчити? Не знаю. Але світова історія сповнена руйнівних періодів захворювань, які знищували величезну частину населення. У житті є багато страшних речей, які можуть вас вбити, але особисто для мене смерть від мікроскопічного загарбника, якого ви не можете побачити й передбачити, — це, що й казати, справжній жах. Тож не дивно, що вірус Спалах був центральним елементом серії книг «Той, що біжить лабіринтом». Я цілком усвідомлював, що цей сюжетний момент був багато разів використаний у книжках, фільмах та телешоу. Це мене не збентежило. Я хотів, щоб жах був фоном, тому я обрав те, чого боюся найбільше, свою родзинку. Вірус, який атакує мозок, повільно зводить з розуму, вбиває людяність, поки ви не перетворитеся на шаленого, бездумного звіра.

Знаю, це вражає!

А тепер у нас є власний вірус, що лютує по всьому світу. Covid-19 — це не Спалах, але він приніс стільки ж страху та болю тим, хто постраждав від його впливу. І на момент написання цього тексту я не можу сказати, що цей вірус вдалося повністю стримати. Це страшно. Це роздирає мені серце. Сподіваюся, люди об'єднаються і рано чи пізно здолають його.

Я згадую зараз про це тому, що значна частина «Палацу Психів» була написана після того, як коронавірус почав своє шалене поширення континентами, не щадячи жодного куточка Землі. Це був дивний досвід. Він додав глибини, додав рівня особистого, зрозумілого страху, якого, можливо, не було в попередніх книжках. Я знаю, що він вплинув на багатьох моїх читачів.

2020 рік також вивів на передній план багато інших труднощів, з якими ви стикаєтеся. І я просто хочу, щоб ви знали, що мені глибоко не байдуже, що моя вдячність за вашу підтримку та любов до цієї серії перевершує мої можливості висловити її словами. Зараз я працюю над чимось, що допоможе мені показати вам свою вдячність більш відчутно. Що покаже, скільки вдячності я відчував протягом цих останніх років і місяців, а також слухав вас і вчився у вас.

Цю новелу я планував уже деякий час, але справді великих обертів вона набула за останній рік чи близько того. Вона про Ньюта в період «Ліків від смерті», коли ми насправді не знали, що саме з ним сталося. Ми не знали, що коїлося в його голові. Що ж, зараз ви дізнаєтеся. Це буде гірко-солодка подорож, я впевнений.

Ця книга для вас. Усі кошти від продажу будь-якої версії видання кожною мовою підуть на благодійні цілі, обрані моїми підписниками в соціальних мережах. Це мій перший, невеличкий спосіб сказати «дякую» — у компактному пакунку, де ви зможете ще раз прожити, порадити й посумувати разом із Ньютом. Сподіваюся, вам сподобається.

Частина перша

ЛАСКАВО ПРОСИМО

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

1

Ось вони йдуть.

Ньют дивився крізь брудне скло ілюмінатора берега, як його друзі йдуть до масивної, вражаючої брами, що перегороджувала один із небагатьох проїздів до Денвера. Грізна стіна з цементу та сталі оточувала пошарпані, але не зруйновані хмарочоси міста, маючи лише з кількох контрольно-пропускних пунктів, одним із яких друзі і збиралися скористатися. *Спробувати скористатися.* Дивлячись на сірі стіни та залізні болти, шви та завіси на брамі, неможливо було не думати про Лабіринт, де все це божевілля почалося. Буквально.

Його друзі.

Томас.

Мінхо.

Бренда.

Хорхе.

Ньют пережив багато болю у своєму житті, — як психологічного, так і фізичного, — але він знав, що саме та мить, коли Томмі та інші залишили його, стала його новим дном. Він заплющив очі; сум завбільшки із десяток

гріверів лежав на його серці. Сльози з-під заплющених повік стікали по його обличчю. Його дихання було коротким, уривчастим. Його груди розривав біль. Якесь його частина воліла змінити рішення, піддатися безрозсудності любові та дружби та, відкривши люк берга, збігти по його хиткому каркасу та приєднатися до друзів у пошуках Ганса, видалити імплантати і просто прийняти все, що може бути далі. Але він вже прийняв рішення, хай яким крихким воно було. Якщо коли-небудь у своєму житті він мав зробити щось правильне, щось безкорисливе і сповнене добра, то це було воно. Він позбавить мешканців Денвера своєї хвороби і не дозволить своїм друзям у муках спостерігати за тим, як хвороба поступово долатиме його.

Спалах.

Ньют ненавидів хворобу, ненавидів людей, які намагалися знайти ліки, ненавидів те, що в нього немає імунітету, і те, що у друзів він є. В середині в нього вирували суперечки. Він знав, що поступово почне божеволіти, — це доля, якої не уникає майже ніхто із заражених. Він навіть не знав, чи зможе довіряти собі, своїм думкам, своїм почуттям. Навіть усвідомлення цього могло звести з розуму людину, якщо вона вже не була на шляху до цього самотнього місця призначення. Але поки в ньому ще була бодай крапля здорового глузду, потрібно було діяти. Він мусив рухатися, поки всі ці важкі думки не доконали його швидше, ніж Спалах.

Ньют розплющив очі, витер сльози. Томмі та інші вже пройшли через контрольний пункт чи принаймні увійшли до зони випробувань. Те, що сталося потім, не потрапило у поле зору Ньюта, тому що ворота за ними зачинилися і це стало останнім пострілом у його розбите серце. Він повернувся спиною до вікна, зробив кілька

глибоких вдихів, намагаючись приглушити тривогу, яка нависла над ним, як 30-метрова хвиля.

«Я можу це зробити, — подумав він. — *Заради них*».

Він підвівся на ноги та побіг до ліжка, на якому лежав під час польоту з Аляски. У нього майже не було речей у цьому світі, а те, що він мав, легко вмістилося у рюкзак. Туди ж він поклав трохи води, їжу та ніж, який вкрав у Томаса на згадку. Потім Ньют схопив найважливішу річ — щоденник і ручку, які знайшов в одній із випадкових шаф на березі. Щоденник був порожнім, але пошарпаним, коли він знайшов його. Нескінченні білі сторінки нагадували хлопцю крила птаха, коли він їх гортав. Якесь загублена душа, що летіла невідомо куди на цій металевій бляшанці, колись думала записати у щоденник історію свого життя, але не наважилася. Або померла. Ньют вирішив записати туди свою власну історію, але тримати її в таємниці від усіх інших. Для себе. Можливо, колись і для інших.

Довгий гудок, що пролунав з-за стін корабля, змусив Ньюта здригнутися та кинутися на ліжко. Його серце калатало, поки він намагався переорієнтуватися. Спалах зробив його нервовим, гнівливим, перетворивши його життя на хаос у всіх відношеннях. І далі буде тільки гірше — насправді здавалося, що над його бідним маленьким мозком цей клятий вірус працював особливо сумінно. Дурний вірус. Він хотів, щоб вірус був людиною, — тоді він міг би надерти йому дупу.

Шум припинився за кілька секунд, після чого настала тиша — нерухома, як темрява. І лише в цій тиші Ньют усвідомив, що до сигналу в повітрі був фоновий шум людей зовні — уривчастий і... дивний. *Психи*. Вони, мабуть, були всюди за стінами міста і намагалися потрапити всередину без жодної іншої причини, окрім божевілля, яке

змушувало їх це зробити. Вони відчайдушно потребували їжі, як первісні тварини, якими вони й стали.

І він таким стане.

Але ж у нього був план, чи не так? Кілька планів, — залежно від обставин. Але кожен план мав однаковий фінал — питання було лише в тому, як він до нього дістанеться. Він протримається стільки, скільки потрібно, щоб записати те, що йому потрібно, у цей щоденник. Є щось у цій простій, порожній маленькій книжечці, яка чекає на заповнення. Вона дала йому мету, іскру, шлях. Вона забезпечила сенсом і метою останні дні його життя. Слідом, який він залишить у світі. Він впише у цей щоденник все, що зможе, аж поки остаточно не втратить розум.

Ньют і гадки не мав, що це був за звук сирени, хто її увімкнув або чому надворі раптом стало тихо. Він не хотів знати. Але, можливо, шлях для нього був розчищений. Єдине, що залишилося вирішити, — це як передати щоденник Томасу та іншим. Як усе завершити. Він уже написав одну гнітючу записку для Томмі; міг би так само написати ще одну.

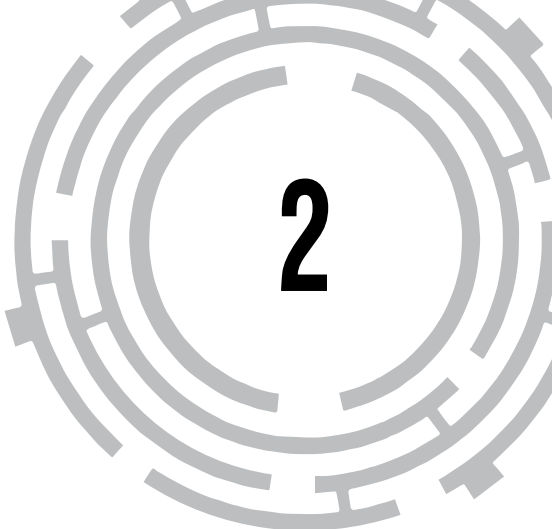
Ньют вирішив, що його щоденник переживе, якщо міститиме на одну сторінку менше. Він вирвав аркушик та сів, щоб написати повідомлення. Ручка майже торкнулася паперу, коли раптом він затнувся. Він мав на меті написати найважливішу думку, але вона вилетіла з його голови, зникла, як той дим. Він зітхнув і роздратовано почесався. Бажаючи якомога швидше вибратися звідси, піти геть — кульгаючи чи ні — перш ніж щось зміниться, він написав кілька рядків, — перше, що спало йому на думку.

«Вони якось проникли всередину. Вони забирають мене жити до інших Психів.

*Це на краще. Дякую, що ви були моїми друзями.
До побачення».*

Це було не зовсім правдою, але він подумав про сирену та весь той галас, який чув зовні, і вирішив, що це близько до правди. Чи міг він сподіватися на те, що вони не повернуться по нього? Чи міг утовкмачити в їхні товсті черепа, що для нього немає жодної надії і що він лише заважатиме? Чи міг він сказати, що не хоче, щоб вони дивилися на те, як він шаленіє та перетворюється на божевільного, на людину-канібала? Це не мало значення. Зовсім не мало значення. Він піде так чи інакше, щоб дати своїм друзям найкращий шанс на успіх. Щоб звільнити їх від такого тягаря.

Щоб звільнити їх від себе.

2

На вулицях був хаос, безлад, бруд, розсипаний по всій землі.

Але це було не найстрашніше. Найстрашнішим було те, наскільки все це здавалося нормальним — ніби світ прямував до цього, відколи його кам'яниста поверхня вперше охолола, а океани перестали кипіти. Залишки передмість лежали розкиданими брудними руїнами; будівлі та будинки зяяли розбитими вікнами та облупленою фарбою; сміття усюди, немов пошматовані уламки розбитого неба; зім'яті, брудні, обгорілі машини... Трава і дерева проростали у місцях, які ніколи не були для цього призначені. І найгірше, психи тинялися вулицями, дворами та під'їздами, ніби торговці, що ось-ось розпочнуть масштабний зимовий ярмарок: *усі товари за пів ціни!*

Стара Ньютова травма загострювалася, тож він став кульгати сильніше, ніж зазвичай. Він докульгав до рогу вулиці і важко сів, спершись на повалений стовп, початкове призначення якого назавжди залишиться таємницею. Дивним, незбагненим чином у його пам'яті з'явилися слова «зимовий ярмарок». Він не до кінця розумів, чому.

Хоча його пам'ять давно було стерто, це завжди було дивно. Вони з хлопцями згадували безліч речей про світ, яких вони ніколи не бачили чи не переживали — літаки, футбол, королі та королеви, телевізор... Імплантат був більше схожий на крихітну машину, яка проривалася крізь їхній мозок і виривала конкретні спогади, які робили їх тими, ким вони є.

Але з якоїсь причини ця згадка про зимовий ярмарок, яка знайшла свій шлях у його роздумах про апокаліптичні сцени навколо нього, була іншою. Це був не пережиток старого світу, про який він мав дуже загальне уявлення, що складалося зі слів та асоціацій. Ні. Це...

«Дідько його вхопи», — подумав він. Це був справжній спогад.

Він озирнувся навколо, намагаючись це осмислити, і побачив психів на різних стадіях хвороби, що незграбно метушилися вулицями, парковками та захаращеними дворами. Він міг лише припустити, що ці люди були інфіковані, — кожен з них, незалежно від їхніх дій чи схильностей, інакше чому б вони були тут, на відкритому повітрі? Деякі поводитися усвідомлено і нормально рухалися, як і він сам, на початку цієї інфекції. Їхній розум був іще майже неушкоджений. Якесь родина тулилася разом на зів'ялій траві, — вони їли недоїдки, мати тримала дробовик для захисту. Жінка притулилася до цементної стіни, плачучи і ховаючи обличчя у долонях — в її очах був відчай, але не божевілля, поки що ні. Невеликі групи людей стиха перешіптувалися, спостерігаючи за хаосом навколо себе і, ймовірно, намагаючись побудувати плани на життя, яке більше не можна було спланувати як забажається.

Інші в цьому районі, здавалося, були десь між першою та останньою стадіями, — непередбачувані, злі,

невпевнені, сумні. Ньют спостерігав, як чоловік перетинає перехрестя зі своєю маленькою донькою, тримаючи її за руку, і здавалося, ніби вони йдуть у парк чи магазин по цукерки. Але прямо посеред вулиці він зупинився, відпустив руку дівчинки, подивився на неї, немов бачив уперше в житті, а потім заголосив і заплакав, наче теж був дитиною. Ньют побачив жінку, яка їла банан — звідки вона взяла цей чортів банан? — вона зупинилася на півдорозі, кинула його на землю, а потім почала топтати його обома ногами, ніби знайшла пацюка, який гриз її дитину у перекинутій колясці.

А були, звісно, й ті, хто, безсумнівно, перетнув ту лінію на піску, що відділяла людей від тварин, людей від чудовиськ. Дівчина, якій було не більше 15 чи 16 років, лежала розпластавшись на землі посеред найближчої дороги, щось безтямно белькочучи і жуючи свої пальці так сильно, що кров стікала по її обличчю. Вона гиккала щоразу, коли це траплялося. Неподалік від неї чоловік схилювся над шматком чогось схожого на сиру курку, — воно було блідим та рожевим. Він ще не їв її, але його очі бігали ліворуч і праворуч, вгору і вниз, його погляд був геть порожнім, і він був готовий напасти на будь-кого, хто наважиться забрати його м'ясо. Далі по тій самій вулиці кілька психів билися одне з одним, як зграя вовків. Вони кусали, дряпали і розривали одне одного так, ніби їх запустили в Колізей як гладіаторів, і вижити може лише один.

Ньют опустил очі, сів на тротуар. Він зняв рюкзак із плечей і відчув гострий край гранатомета, який вкрав із арсеналу Хорхе. Ньют не знав, як довго прослужить енергозалежний електричний снаряд, але подумав, що мати його точно не завадить. Ніж лежав у кишені його джинсів, складений, досить міцний, якщо колись дійде до рупкопашного бою.